

พระธรรมดาเนียล - หมายเลขสี่สิบสาม

การเผยความหมายเชิงสัญลักษณ์ของสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนแห่งความรกร้างว่างเปล่าในคำพยากรณ์พระคัมภีร์

Jeff Pippenger

2024-01-07

การที่เปาโลระบุว่าโรมนอภศาสนาเป็นอำนาจที่ยับยั้งมิให้สันตะปาปาก้าวขึ้นสู่อำนาจในปี ค.ศ. 538 ได้กลายเป็นพยานหลักฐานที่วิไลเยี่ยม มิลเลอร์รับรู้ว่าเป็นสิ่งซึ่งสถาปนา “เครื่องบูชาประจำวัน” ในพระธรรมดาเนียลว่าเป็นตัวแทนของลัทธินอภศาสนา กรอบความเข้าใจของวิลเลียม มิลเลอร์ตั้งอยู่บนอำนาจสองประการที่ก่อให้เกิดความรกร้างว่างเปล่า คือ ลัทธินอภศาสนา ตามมาด้วยอำนาจสันตะปาปา การค้นพบที่สำคัญที่สุดของมิลเลอร์ซึ่งสนับสนุนกรอบความเข้าใจนั้น คือคำพยากรณ์ของเปาโลใน 2 เธสะโลนิกา บทที่สอง ซึ่งเปาโลระบุว่าความยับยั้งสันตะปาปาซึ่งเกิดจากโรมนอภศาสนานั้น จะถูกนำออกไป เพื่อ “คนนอกกฎหมาย” จะได้ถูกตั้งขึ้นในพระวิหารของพระเจ้า แสดงตนว่าตนเองเป็นพระเจ้า

ในพระธรรมดาเนียล สัญลักษณ์ของ “เครื่องบูชาประจำวัน” ซึ่งเป็นตัวแทนของลัทธินอภศาสนา มักตามมาด้วยสัญลักษณ์ของอำนาจสันตะปาปาเสมอ ไม่ว่าจะถูกแสดงไว้ในรูปของการล่วงละเมิดซึ่งก่อให้เกิดความรกร้าง หรือสิ่งอันน่าสะอิดสะเอียนซึ่งก่อให้เกิดความรกร้างก็ตาม กระนั้น ในคำเตือนของพระคริสต์แก่คริสเตียนทั้งหลายเกี่ยวกับการล่อลวงและการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งเกิดขึ้นในช่วงสามปีครึ่งระหว่าง ค.ศ. 66 ถึง 70 พระคริสต์ทรงอ้างถึง “สิ่งอันน่าสะอิดสะเอียนซึ่งก่อให้เกิดความรกร้าง ซึ่งดาเนียลผู้พยากรณ์ได้กล่าวไว้” ว่าเป็นหมายสำคัญสำหรับคริสเตียนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มให้หนีไปโดยทันที ประวัติศาสตร์ชี้ชัดว่าหมายสำคัญนั้นมีใช่สัญลักษณ์ของโรมแห่งสันตะปาปา หากแต่เป็นของโรมนอภศาสนา หมายสำคัญนั้นจะต้องเป็นที่รู้จักแก่ผู้สัจย์ซื่อ หากพวกเขาจะหลีกเลี่ยงการล่อลวงและการทำลายได้ “สิ่งอันน่าสะอิดสะเอียนซึ่งก่อให้เกิดความรกร้าง ซึ่งดาเนียลผู้พยากรณ์ได้กล่าวไว้” เป็นสัญลักษณ์ของโรมนอภศาสนา หรือโรมแห่งสันตะปาปา?

เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งอันเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งก่อให้เกิดความพินาศ อันดาเนียลผู้พยากรณ์ได้กล่าวไว้ นั้น ตั้งอยู่ในสถานบริสุทธิ์ (ผู้ใดอ่านก็ให้เข้าใจเถิด) เมื่อนั้น ให้คนทั้งหลายที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขา อย่าให้ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าลงมาเอาสิ่งของจากเรือนของตน และอย่าให้ผู้ที่อยู่ในทุ่งนากลับไปเอาเสื้อผ้าของตน วิบัติแก่หญิงมีครรภ์และหญิงที่กำลังให้บุตรดูนมในวันเหล่านั้น แต่ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานว่า การหนีของท่านจะไม่เกิดขึ้นในฤดูหนาวหรือในวันสะบาโต เพราะว่าเมื่อนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งอย่างไม่เคยมีมาตั้งแต่เริ่มสร้างโลกจนถึงบัดนี้ และจะไม่มีอีกต่อไปเลย และถ้ามิได้ทรงย่นวันเหล่านั้นให้สั้นเข้า ก็จะไม่มีมนุษย์สักคนรอดได้ แต่เพราะเห็นแก่ผู้ที่ทรงเลือกสรร วันเหล่านั้นจึงจะถูกย่นให้สั้นเข้า มัทธิว 24:15-22

ซิสเตอร์ไว้ท์ให้ข้อสังเกตว่าคำเตือนนี้สำเร็จเป็นจริงอย่างไรในประวัติศาสตร์แห่งการทำลายกรุงเยรูซาเล็มตั้งแต่ ค.ศ. 66 ถึง 70 และเธอรระบุว่าธง หรือเครื่องหมายประจำกองทัพโรมัน เป็นสัญลักษณ์สำหรับคริสเตียนที่ยังอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มให้หลบหนี ดังนั้น “สิ่งน่าสะอิดสะเอียนแห่งความพินาศ ซึ่งดาเนียลผู้เผยพระวจนะได้กล่าวถึงนั้น” คือโรมนอภศาสนา หรือว่าเป็นโรมภายใต้อำนาจสันตะปาปา

ตามที่ มิลเลอร์ ใช้เป็นพื้นฐานในการอธิบายความของเขา?

วิลเลียม มิลเลอร์ ได้รับการทรงนำให้เข้าใจการสำแดงทั้งสองประการของโรม (นอกศาสนาตามด้วยสันตะปาปา) แต่เขาถูกบีบบังคับโดยประวัติศาสตร์ที่เขาตำรองอยู่ ให้ถือว่าอาณาจักรทั้งสองนั้นเป็นอาณาจักรเดียวกัน และแน่นอนว่า อาณาจักรทั้งสองนั้นเป็นอาณาจักรเดียวกัน

แต่ขณะเดียวกันก็เป็นตัวแทนของอาณาจักรสองอาณาจักรที่สืบทอดกันมา ด้วยข้อจำกัดจากประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์แห่งปี 1798

มิลเลอร์จึงจำต้องกล่าวถึงโรมเป็นหลักว่าเป็นอาณาจักรเดียว ในปี 1798

มิลเลอร์เชื่อว่าการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์จะเกิดขึ้นในอีกประมาณยี่สิบห้าปีข้างหน้า

เขารู้เป็นอย่างดีว่าโรมแห่งสันตะปาปาได้รับบาดเจ็บถึงตายในปี 1798 สำหรับ มิลเลอร์ แล้ว

จะไม่มีอาณาจักรฝ่ายโลกอื่นใดตามหลังโรมแห่งสันตะปาปาอีก เพราะพระคริสต์กำลังจะเสด็จกลับมาแล้ว

ในช่วงเวลาทางประวัติศาสตร์ที่ มิลเลอร์ ตั้งอยู่

เขาเข้าใจว่ารูปปั้นในดาเนียลบทที่สองเป็นตัวแทนของอาณาจักรฝ่ายโลกสี่อาณาจักร

เพราะนั่นคือสิ่งที่ดาเนียลเป็นพยานไว้

และราชอาณาจักรที่สี่นั้นจะแข็งแกร่งดุจเหล็ก เพราะเหล็กยอมตีให้แตกเป็นชิ้น ๆ และปราบสิ่งทั้งปวงให้แหลกลงได้ และเหล็กซึ่งตีสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดให้แตกนั้น ก็จะทำให้แตกเป็นชิ้น ๆ และบดขยี้ด้วย และส่วนที่ท่านเห็นเป็นเท้าและนิ้วเท้า บางส่วนเป็นดินเหนียวของช่างปั้นหม้อ และบางส่วนเป็นเหล็กนั้น ราชอาณาจักรนี้จะถูกแบ่งแยก แต่กำลังแห่งเหล็กจะยังคงมีอยู่ในนั้น เพราะท่านเห็นเหล็กปนอยู่กับดินเหนียวเปือก Daniel 2:40, 41.

มิลเลอร์เข้าใจว่ามีอาณาจักรเพียงสี่อาณาจักรเท่านั้น และอาณาจักรที่สี่และสุดท้ายนั้นคือโรม ซึ่งเขาทราบจากประวัติศาสตร์ว่าเป็นโรมนอกศาสนา ตามมาด้วยโรมสันตะปาปา สำหรับ มิลเลอร์ อาณาจักรที่สี่ซึ่งสอดคล้องกับถ้อยคำของดาเนียลนั้นเป็นอาณาจักรที่ "แบ่งแยก" แต่สำหรับ มิลเลอร์ การแบ่งแยกนั้นเป็นเพียงการแสดงถึงความแตกต่างระหว่างลักษณะที่เป็นรูปธรรมกับลักษณะที่เป็นฝ่ายวิญญาณของอาณาจักรโรมเท่านั้น เขาเข้าใจถูกต้อง แต่ความเข้าใจของเขายังมีขอบเขตจำกัด

มิลเลอร์ไม่ได้มองเห็นว่า การแบ่งแยกระหว่างโรมนอกศาสนาและโรมสันตะปาปานั้น มีพื้นฐานอยู่บนการแบ่งแยกซึ่งเปาโล ได้รับการทรงตั้งขึ้นมาให้ซีให้เห็น เปาโล (และยอห์นผู้ให้บัพติศมา) ได้ซีให้เห็นว่า ในช่วงเวลาแห่งกางเขนนั้น สิ่งที่เป็นตามตัวอักษรจะต้องเปลี่ยนผ่านไปสู่อาณาจักรฝ่ายจิตวิญญาณ หากปราศจากความเข้าใจนั้น มิลเลอร์จึงจำต้องยอมรับว่า โดยสาระสำคัญแล้ว โรมเป็นอาณาจักรเดียวที่มีอยู่สองระยะ และแน่นอน เขาก็ถูกต้องอยู่ (แต่ยังจำกัด) เขาไม่อาจมองเห็นได้ว่า โรมฝ่ายจิตวิญญาณถูกแทนไว้โดยบาบิโลนตามตัวอักษร เพราะโรมฝ่ายจิตวิญญาณ (สันตะปาปา) ก็คือบาบิโลนฝ่ายจิตวิญญาณด้วย

บาบิโลนตามตัวอักษร ซึ่งเป็นอาณาจักรแรกในบรรดาสี่อาณาจักรในดาเนียลบทที่ 2

ยอมเป็นแบบของอาณาจักรที่สี่ เพราะสิ่งแรกยอมเป็นแบบของสิ่งสุดท้ายเสมอ

โรมนอกศาสนาได้ถูกทำให้เป็นแบบโดยบาบิโลน

แต่ทั้งโรมนอกศาสนาและบาบิโลนต่างก็เป็นแบบของโรมฝ่ายจิตวิญญาณ (คือสันตะปาปา) ฉะนั้น

สันตะปาปาจึงเป็นอาณาจักรที่ห้า และได้รับการแทนด้วยบาบิโลน นี่เป็นเหตุผลพื้นฐานประการหนึ่งที่ซิสเตอร์ไว้

วัดเปรียบเทียบการเป็นเชลยของอิสราเอลตามตัวอักษรในบาบิโลนเป็นเวลาเจ็ดสิบปี

กับการเป็นเชลยของอิสราเอลฝ่ายจิตวิญญาณในบาบิโลนฝ่ายจิตวิญญาณเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปี

“คริสตจักรของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกตกอยู่ในสภาพเขลยอย่างแท้จริงตลอดช่วงเวลาอันยาวนานแห่งการ
ชมเฆอย่างไมลตละนี้
เช่นเดียวกับที่ชนชาติอิสราเอลถูกกักเป็นเขลยอยู่ในบาบิโลนตลอดช่วงเวลาแห่งการเป็นเขลยนั้น”
Prophets and Kings, 714.

ด้วยเหตุนี้ มิลเลอร์จึงไม่มีปัญหาในการใช้คำพยากรณ์สำเร็จที่ชี้เฉพาะเจาะจงถึงกรุงโรมฝายนอกศาสนา
สลักับกรุงโรมฝายสันตะปาปา เราจะยกตัวอย่างเรื่องนี้ต่อไปเมื่อดำเนินเนื้อหาไป
แต่หากเราเข้าใจว่ามิลเลอร์มองกรุงโรมฝายนอกศาสนาและกรุงโรมฝายสันตะปาปาเป็นอาณาจักรเดียวกัน
เราก็จะเข้าใจได้ว่าทำไมมิลเลอร์จึงไม่มีปัญหากับการที่พระเยซูทรงอ้างถึง
“สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งก่อให้เกิดความรกร้างว่างเปล่า อันดาเนียลผู้พยากรณ์ได้กล่าวไว้”
ว่าเป็นความสำเร็จของกรุงโรมฝายนอกศาสนา ขณะเดียวกันก็ยิ่งเข้าใจสำนวน
“สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งก่อให้เกิดความรกร้างว่างเปล่า”
ในพระธรรมดาเนียลว่าเป็นสัญลักษณ์ของกรุงโรมฝายสันตะปาปา
มิลเลอร์ไม่สามารถมองเห็นอำนาจทั้งสามที่ก่อให้เกิดความรกร้างได้ และด้วยเหตุนี้
กรอบความเข้าใจเชิงพยากรณ์ของเขาจึงมีข้อจำกัด แม้กระนั้นก็ยังถูกต้องอยู่

แต่เราจะเข้าใจความคลาดเคลื่อนของการสำเร็จตามประวัติศาสตร์ในปี ค.ศ. 66 ได้อย่างไร
เมื่อโรมนอกศาสนานำธงมาตรฐานของตนเข้าไปตั้งไว้ในบริเวณอันศักดิ์สิทธิ์ของพระวิหาร
อันเป็นการสำเร็จตามคำพยากรณ์ของพระคริสต์?

“สิ่งน่าสะอิดสะเอียนแห่งความรกร้างซึ่งดาเนียลผู้พยากรณ์ได้กล่าวไว้”

เป็นสัญลักษณ์ของโรมนอกศาสนาหรือโรมของสันตะปาปา? คำตอบต่อปัญหาข้อนี้ค่อนข้างเรียบง่าย
เมื่อท่านตระหนักว่ามีอำนาจแห่งความรกร้างอยู่สามประการ แทนที่จะมีเพียงสองประการ เราควรเริ่มต้นด้วยคำ
อธิบายของซิสเตอร์ไวท์เกี่ยวกับการสำเร็จตามคำพยากรณ์ของพระคริสต์เรื่องการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม

“ในการที่พวกยิวตริงพระคริสต์กางเขนนั้น ได้รวมเอาความพินาศของกรุงเยรูซาเล็มไว้ด้วย
โลหิตที่หลังบนคาลวาริโอภาระหนักที่ถ่วงพวกเขาให้จมสู่ความพินาศ ทั้งสำหรับโลกนี้และโลกที่จะมาถึง
ฉันใดก็ฉันนั้น ในวันยิ่งใหญ่สุดท้าย เมื่อการพิพากษาจะตกแก่บรรดาผู้ปฏิเสธพระคุณของพระเจ้า
พระคริสต์ ผู้ทรงเป็นศิลาสะดุดของพวกเขา
จะทรงปรากฏแก่เขาในฐานะภูเขแห่งการแก้แค้นสง่างามแห่งพระพิภพของพระองค์
ซึ่งสำหรับคนชอบธรรมนั้นเป็นชีวิต จะเป็นไฟเผาผลาญสำหรับคนอธรรม เพราะความรักที่ถูกปฏิเสธ
พระคุณที่ถูกดูหมิ่น คนบาปจึงจะถูกทำลาย”

“ด้วยอุปมาอุปไมยมากมายและคำเตือนซ้ำแล้วซ้ำเล่า

พระเยซูทรงสำแดงให้เห็นว่าผลแห่งการที่พวกยิวปฏิเสธพระบุตรของพระเจ้าจะเป็นเช่นไร ในถ้อยคำเหล่านี้
พระองค์ทรงตรัสแก่ทุกคนในทุกยุคทุกสมัยที่ปฏิเสธไม่ยอมรับพระองค์เป็นพระผู้ไถ่ของตน
คำเตือนทุกประการนั้นมีไว้สำหรับพวกเขา พระวิหารที่ถูกกลบลู บุตร์ผู้ไม่เชื่อฟัง คนสวนเข้าผู้เทียมเท็จ
ช่างก่อสร้างผู้ดูหมิ่น ล้วนมีสิ่งที่สอดคล้องกันในประสบการณ์ของคนบาปทุกคน เว้นแต่เขาจะกลับใจ
โทษทัณฑ์ซึ่งสิ่งเหล่านี้ได้บ่งล่วงหน้าไว้ก็จะตกแก่เขา” The Desire of Ages, 600.

เมื่อเปาโลชี้ให้เห็นถึงการเปลี่ยนผ่านจากฝายตัวอักษรไปสู่ฝายวิญญาณ

เขาชี้ว่าการเปลี่ยนผ่านนั้นเกิดขึ้นในช่วงเวลาแห่งกางเขน

และพึงสังเกตว่าการทำลายกรุงเยรูซาเล็มมีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับกางเขน

การทำลายเยรูซาเล็มตามตัวอักษรซึ่งสำเร็จเป็นครั้งแรกโดยบาบิโลนตามตัวอักษร

ได้สำเร็จเป็นครั้งสุดท้ายโดยโรมตามตัวอักษร เพราะพระเยซูทรงเป็นผู้แทนถึงจุดจบพร้อมกับจุดเริ่มต้นเสมอ
การเหยียบย่ำสถานบริสุทธิ์และกองทัพซึ่งเริ่มต้นด้วยอำนาจนอกศาสนาของบาบิโลน

ได้สิ้นสุดลงด้วยอำนาจนอกระบบของโรม.

การเหยียบย่ำเยรูซาเล็มฝ่ายจิตวิญญาณให้ต่ำลงนั้นได้สำเร็จลงโดยโรมแห่งสันตะปาปา และช่วงเวลาทั้งสองของการเหยียบย่ำให้ต่ำลงนั้น (ทั้งตามตัวอักษรและฝ่ายจิตวิญญาณ) เป็นแบบอย่างของการเหยียบย่ำประชากรของพระเจ้าโดยอำนาจแห่งความร้ายเปล่าประการที่สาม ซึ่งเมื่อกล่าวในบริบทของโรมแล้ว เรียกว่าโรมสมัยใหม่

มีอำนาจแห่งความพินาศอยู่สามประการ ซึ่งแต่ละประการได้ข่มเหงประชากรของพระเจ้า คือ พญานาคแห่งลัทธินอกระบบ ตามมาด้วยสัตว์ร้ายที่ขึ้นจากทะเลแห่งคาทอลิกนิยม และต่อจากนั้นคือสัตว์ร้ายที่ขึ้นจากแผ่นดินแห่งสหรัฐอเมริกา (ผู้พยากรณ์เท็จ) ลัทธินอกระบบได้รับการแทนภาพโดยอำนาจนอกระบบต่าง ๆ ที่เหยียบย่ำอิสราเอลฝ่ายเนื้อหนัง ต่อมาระบอบพระสันตะปาปาได้เหยียบย่ำอิสราเอลฝ่ายจิตวิญญาณเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปี ตั้งแต่ ค.ศ. 538 ถึง 1798 สหภาพสามประการของพญานาค สัตว์ร้าย และผู้พยากรณ์เท็จ คือโรมสมัยใหม่ และมันก็เหยียบย่ำประชากรของพระเจ้าเช่นกันในช่วง "ชั่วโมง" แห่งวิกฤตกฎหมายวันอาทิตย์ อำนาจแห่งความพินาศทั้งสามประการ คือพญานาค สัตว์ร้าย และผู้พยากรณ์เท็จ ยังได้รับการแทนภาพด้วยโรมนอกระบบ โรมภายใต้พระสันตะปาปา และโรมสมัยใหม่ด้วย

ในแง่ของวิวัฒนาการที่สืบเจ็ด ลัทธินอกระบบเป็นกษัตริย์สององค์แรก กษัตริย์องค์ที่ห้าคือสันตะสำนัก และกษัตริย์องค์ที่หก ที่เจ็ด และที่แปด คือสหภาพสามประการของโรมสมัยใหม่

และมีกษัตริย์เจ็ดองค์: ห้าองค์ล่วงลับไปแล้ว และมีอยู่หนึ่งองค์ และอีกองค์หนึ่งยังไม่ถึง; และเมื่อเขามาแล้ว เขาต้องดำรงอยู่ชั่วระยะเวลาสั้น ๆ และสัตว์ร้ายนั้นซึ่งเคยเป็นอยู่ และมีได้เป็นอยู่แล้ว ก็คือองค์ที่แปด และเป็นมาจากเจ็ดองค์นั้น และมุ่งไปสู่ความพินาศ วิวัฒนาการ 17:10, 11

ในแง่ของดาเนียลบทที่สอง ศาสนานอกคริสตหมายถึงอาณาจักรทั้งสี่ทั้งหมด ตั้งแต่บาบิโลนตามตัวอักษรไปจนถึงโรมตามตัวอักษร บาบิโลนฝ่ายจิตวิญญาณคือสันตะปาปา (ศิระระทองคำ) และสหภาพสามฝ่ายของพญานาค สัตว์ร้าย และผู้พยากรณ์เท็จ (โรมสมัยใหม่) ได้รับการแทนโดยสหภาพสามฝ่ายของมีเดีย-เปอร์เซียฝ่ายจิตวิญญาณ กริชฝ่ายจิตวิญญาณ และโรมฝ่ายจิตวิญญาณ (ซึ่งบาดแผลร้ายแรงของมันได้รับการรักษาแล้ว)

เมื่อพระเยซูทรงอ้างถึง "สิ่งอันน่าสะอิดสะเอียนแห่งความรกร้างซึ่งดาเนียลผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้" พระองค์กำลังทรงชี้ถึง "หมายสำคัญ" เฉพาะประการหนึ่งที่คริสเตียนจะต้องสังเกตให้รู้ในโรมทั้งสามยุค แต่ละยุคของโรม—โรมนอกระบบ โรมสันตะปาปา และโรมสมัยใหม่—ล้วนข่มเหงประชากรของพระเจ้า การข่มเหงนั้นได้รับการถ่ายทอดเชิงพยากรณ์ว่าเป็นการเหยียบย่ำสถานนมัสการและกองทัพ พระเยซูได้ประทานคำเตือนถึงการใกล้เข้ามาของการข่มเหงนั้นสำหรับการข่มเหงแต่ละช่วงทั้งสาม เมื่อ "หมายสำคัญ" แห่งอำนาจของโรมถูกตั้งไว้ภายในสถานนมัสการ เวลาที่จะหนีออกจากกรุงเยรูซาเล็มก็มาถึงแล้ว พระเยซูมิได้ทรงใช้ถ้อยคำของดาเนียลเรื่อง "สิ่งอันน่าสะอิดสะเอียนแห่งความรกร้าง" เป็นสัญลักษณ์ของอำนาจฝ่ายโลก หากแต่ทรงใช้เป็นสัญลักษณ์ของหมายสำคัญที่คริสเตียนจำเป็นต้องสังเกตให้รู้.

"พระเยซูได้ทรงประกาศแก่เหล่าสาวกที่กำลังฟังอยู่ถึงการพิพากษาที่จะตกเหนืออิสราเอลผู้ละทิ้งความเชื่อ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งถึงการแก้แค้นอันชอบธรรมที่จะมาถึงพวกเขา เนื่องจากการที่พวกเขาปฏิเสธและตรึงพระเมสสิยาห์บนกางเขน หมายสำคัญอันแจ่มชัดจะนำหน้าจุดจบอันน่าสะพรึงกลัวนั้น วาระอันน่าหวาดหวั่นจะมาถึงอย่างฉับพลันและรวดเร็ว และพระผู้ช่วยให้รอดได้ทรงเตือนผู้ติดตามของพระองค์ว่า 'เหตุฉะนั้น

เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนแห่งความร้าวฉานเปลา ซึ่งดาเนียลผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ ตั้งอยู่ในสถานบริสุทธิ์ (ผู้ใดอ่านก็ให้เข้าใจเถิด) เมื่อนั้นให้คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขา¹ มัทธิว 24:15, 16; ลูกา 21:20, 21

เมื่อธงสัญลักษณ์ที่เป็นรูปเคารพของชาวโรมันถูกตั้งขึ้นในเขตแผ่นดินบริสุทธิ์ ซึ่งทอดออกไปนอกกำแพงเมืองหลายस्ताเดีย

เมื่อนั้นบรรดาผู้ติดตามพระคริสต์จะต้องแสวงหาความปลอดภัยด้วยการหลบหนี

เมื่อหมายสำคัญแห่งคำเตือนปรากฏขึ้น ผู้ที่ต้องการจะรอดพ้นจะต้องไม่ชักช้าเลย ทัวทั้งแผ่นดินยูเดีย ตลอดจนในกรุงเยรูซาเล็มเอง จะต้องเชื่อฟังสัญญาณให้หลบหนีโดยทันที

ผู้ที่บังเอิญอยู่บนดาดฟ้าหลังคาจะต้องไม่ลงไปบนเรือนของตน

แม้เพื่อจะเก็บทรัพย์สินสมบัติที่มีค่าที่สุดของตนให้รอดไว้ก็ตาม ผู้ที่กำลังทำงานอยู่ในทุ่งนาหรือสวนองุ่นจะต้องไม่เสียเวลากลับไปเอาเสื้อชั้นนอกที่ทอดวางไว้ขณะตรากตรำอยู่ท่ามกลางความร้อนของวันนั้น พวกเขาจะต้องไม่รื้อแม้ชั่วขณะเดียว มิฉะนั้นพวกเขาอาจต้องพินาศไปพร้อมกับความพินาศทั่วไปนั้น” ปฐมบทแห่งมหากาพย์ต่อสู้อุบัติ, 25.

ในตอนคัดข้อความนั้น ซิสเตอร์ไวท์ได้ระบุว่า “สิ่งน่าสะอิดสะเอียนแห่งความร้าวฉานเปลา” เป็น “หมายสำคัญอันไม่อาจผิดพลาดได้” ซึ่งถูกแสดงโดย “ธงตราแห่งรูปเคารพของชาวโรมัน” ที่พวกเขาตั้ง “ขึ้นไว้ในบริเวณอันบริสุทธิ์” ของสถานนมัสการ พระเยซูมิได้ทรงใช้ “สิ่งน่าสะอิดสะเอียนแห่งความร้าวฉานเปลา” เพื่อเป็นตัวแทนของอำนาจใดอำนาจหนึ่งของโรมฝ่ายนอกศาสนาหรือโรมฝ่ายสันตะปาปา หากแต่ทรงใช้เป็น “หมายสำคัญ” เมื่อ “หมายสำคัญ” นั้นถูกตั้งไว้ในบริเวณอันบริสุทธิ์ของพระวิหาร คริสเตียนทั้งหลายต้องหนีออกจากกรุงเยรูซาเล็ม “เกรงว่าพวกเขาจะมีส่วนเกี่ยวข้องในความพินาศทั่วไป” ต่อมาในตอนเดียวกันนั้นเอง ซิสเตอร์ไวท์ก็ยังกล่าวต่อไปอีกว่า คำพยากรณ์ของพระคริสต์ซึ่งชี้ถึงการทำลายนั้น มีความสำเร็จสมจริงมากกว่าหนึ่งครั้ง

“คำพยากรณ์ของพระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับการมาเยือนแห่งการพิพากษาเหนือกรุงเยรูซาเล็มนั้น จะมีการสำเร็จอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งความพินาศอันน่าสะพรึงกลัวครั้งนั้นเป็นเพียงเงาอันเลื่อนรางเท่านั้น ในชะตากรรมของนครที่ทรงเลือกสรรนั้น เราอาจมองเห็นจุดจบของโลกที่ได้ปฏิเสธพระเมตตาของพระเจ้าและเหยียบย่ำพระบัญญัติของพระองค์ บ้านทึบแห่งความทุกข์ระทมของมนุษย์ที่โลกได้ประจักษ์ตลอดหลายศตวรรษอันยาวนานแห่งอาชญากรรมนั้นมี ดมมยิ่งนัก ใจยอมอ่อนล้า และความคิดยอมอ่อนแรงลงเมื่อพินิจพิจารณา ผลแห่งการปฏิเสธสิทธิอำนาจแห่งสวรรค์นั้นน่าสะพรึงกลัวยิ่ง แต่ในวิฤกษ์แห่งอนาคตได้เผยให้เห็นภาพที่มีดมมยิ่งกว่านั้นอีก บ้านทึบแห่งอดีต—ขบวนการอันยืดเยื้อของความมึนงง ความขัดแย้ง และการปฏิวัติ ‘สงครามของนักรบ ... ด้วยเสียงอึงออล และเสื้อผ้าที่คลุกอยู่ในเลือด’ (อิสยาห์ 9:5)—สิ่งเหล่านี้จะเป็นประการใด เมื่อเทียบกับความน่าสะพรึงกลัวของวันนั้น เมื่อพระวิญญาณของพระเจ้า ผู้ทรงยับยั้ง จะทรงถอนพระองค์ออกจากคนอธรรมโดยสิ้นเชิง ไม่ทรงเห็นวรั้งการปะทุขึ้นของตึกแห่งมนุษย์และความพิโรธของซาตานอีกต่อไป! เมื่อนั้น โลกจะให้เห็นผลแห่งการปกครองของซาตานอย่างไม่เคยเห็นมาก่อน”

“แต่ในวันนั้น ดังเช่นในคราวการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม ประชากรของพระเจ้าจะได้รับการช่วยกู้ คือทุกคนที่พบว่ามีชื่อเขียนไว้ท่ามกลางผู้มีชีวิต” อิสยาห์ 4:3 พระคริสต์ได้ทรงประกาศว่า พระองค์จะเสด็จมาเป็นครั้งที่สองเพื่อรวบรวมบรรดาผู้สัตย์ซื่อของพระองค์ไว้กับพระองค์เองว่า “เมื่อนั้นชนทุกเผ่าพันธุ์ทั่วแผ่นดินโลกจะคร่ำครวญ และเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์ พร้อมด้วยฤทธานุภาพและพระสิริอันยิ่งใหญ่ และพระองค์จะทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์พร้อมด้วยเสียงแตรอันดังยิ่ง และทูตเหล่านั้นจะรวบรวมบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงเลือกสรรจากลมทั้งสี่

จากที่สุดฟ้าข้างนี้ถึงที่สุดฟ้าข้างโน้น” มัทธิว 24:30, 31

แล้วบรรดาผู้ที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐจะถูกผลาญด้วยลมปรานแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ และถูกทำลายด้วยความรุ่งโรจน์แห่งการเสด็จมาของพระองค์ 2 เธสะโลนิกา 2:8

เช่นเดียวกับชนชาติอิสราเอลในอดีต คนอธรรมทำลายตนเอง เขาล้มลงเพราะความชั่วช้าของตน โดยชีวิตแห่งบาป พวกเขาได้ทำให้ตนเองไม่สอดคล้องกับพระเจ้าถึงเพียงนั้น

ธรรมชาติของพวกเขาได้เสื่อมทรามลงด้วยความชั่วร้ายถึงเพียงนั้น

จนการสำแดงแห่งพระสิริของพระองค์กลายเป็นไฟที่เผาผลาญสำหรับพวกเขา”

“จงให้มนุษย์ทั้งหลายระวังเกรงว่าพวกเขาจะลเลยบทเรียนที่ถ่ายทอดแก่เขาในพระวจนะของพระคริสต์ ดั่งที่พระองค์ได้ทรงเตือนเหล่าสาวกของพระองค์ถึงการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม

โดยประทานหมายสำคัญแห่งความพินาศที่กำลังใกล้เข้ามาแก่เขา

เพื่อให้เขาทั้งหลายอาจหลบหนีได้ฉับไฉน พระองค์ก็ได้ทรงเตือนโลกถึงวันแห่งการทำลายครั้งสุดท้าย

และได้ประทานเครื่องหมายแห่งการใกล้เข้ามาของวันนั้นแก่พวกเขา ฉะนั้น เพื่อว่าทุกคนที่ปรารถนาจะหนี

จะได้หลบหนีพ้นจากพระพิโรธที่จะมาถึง พระเยซูทรงประกาศว่า ‘จะมีหมายสำคัญในดวงอาทิตย์

ในดวงจันทร์ และในดวงดาวทั้งหลาย และบนแผ่นดินโลก บรรดาประชาชาติจะมีความทุกข์ลำบาก’ ลูกา

21:25; มัทธิว 24:29; มาระโก 13:24-26; วิวรณ์ 6:12-17

บรรดาผู้ที่เห็นลางบอกเหตุแห่งการเสด็จมาของพระองค์เหล่านี้ จะต้อง ‘รู้ว่าใกล้แล้ว คืออยู่ที่ประตูแล้ว’

มัทธิว 24:33 ‘เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังอยู่’ คือพระวจนะแห่งคำเตือนของพระองค์ มาระโก 13:35

ผู้ที่เอาใจใส่ต่อคำเตือนนั้นจะไม่ถูกปล่อยให้อยู่ในความมืด เพื่อว่าวันนั้นจะมาถึงเขาอย่างไม่ทันรู้ตัว

แต่สำหรับผู้ที่ไม่ยอมเฝ้าระวังนั้น ‘วันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาเหมือนอย่างขโมยในเวลากลางคืน’ 1

เธสะโลนิกา 5:2-5” สงครามแห่งประวัติศาสตร์, 36, 37.

เมื่อซิสเตอร์ไวท์เขียนถ้อยคำเหล่านี้ ยังจะมีการสำเร็จในอนาคตของการทำลายกรุงเยรูซาเล็มอยู่ การพิพากษาเพื่อตอบสนองความผิดซึ่งถูกกระทำต่อโรมสมัยใหม่ (พญานาค สัตว์ร้าย และผู้พยากรณ์เท็จ) ในวาระสุดท้ายของโลก เป็นภาพแทนการล่มสลายครั้งสุดท้ายของบาบิโลนฝ่ายจิตวิญญาณ แต่บาบิโลนฝ่ายจิตวิญญาณ (คือสันตะปาปา) ได้ล่มสลายมาแล้วครึ่งหนึ่งในปี 1798 การทำลายกรุงเยรูซาเล็มเป็นภาพแทนการพิพากษาเพื่อตอบสนองความผิดของพระเจ้าที่มีต่อคริสตจักรซึ่งละทิ้งความเชื่อ

การทำลายกรุงเยรูซาเล็มในช่วงเวลาสามปีครึ่ง ตั้งแต่ ค.ศ. 66 ถึง ค.ศ. 70

เป็นแบบอย่างล่วงหน้าถึงการทำลายภายใต้การพิพากษาเพื่อตอบสนองของพระเจ้าในวาระสิ้นโลก

ซึ่งจะถูกนำมาสู่โรมสมัยใหม่ (พญานาค สัตว์ร้าย และผู้เผยพระวจนะเท็จ)

การล้อมและการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งกระทำสำเร็จโดยลัทธินอกศาสนาตั้งแต่ ค.ศ. 66 จนถึง ค.ศ. 70

กินเวลาครบถ้วนสามปีครึ่งพอดี

การปิดล้อมและการทำลายเยรูซาเล็มฝ่ายวิญญาณซึ่งกระทำสำเร็จโดยอำนาจสันตะปาปา

ดำเนินอยู่เป็นเวลาสามปีครึ่งเชิงพยากรณ์ ตั้งแต่ปี 538 จนถึงปี 1798

ภาพประกอบทั้งสองนั้นเป็นแบบอย่างของการปิดล้อมและการทำลายเยรูซาเล็มใน “ชีวโม่ง”

แห่งวิกฤตกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งเกิดขึ้นโดยโรมสมัยใหม่

การทำลายเยรูซาเล็มครั้งสุดท้ายในบรรดาสามครั้งนั้นถูกกลับคืน ดังที่ได้แสดงไว้ในพระธรรมดาเนียล

พระธรรมดาเนียลเริ่มต้นด้วยการที่บาบิโลนพิชิตและทำลายกรุงเยรูซาเล็ม

และจบลงด้วยการทำลายบาบิโลนและชัยชนะของกรุงเยรูซาเล็ม ในการสงครามทั้งสามครั้งนั้น

มีหมายสำคัญประการหนึ่งประทานแก่คริสเตียนเพื่อแจ้งให้พวกเขาหลบหนีจากสงครามที่กำลังจะมาถึง ใน

ค.ศ. 66 หมายสำคัญนั้นคือเมื่อกองทัพแห่งโรมนอกศาสนาตั้งธงมาตรฐานของตน (ธงรบของตน)

ไว้ในบริเวณอันศักดิ์สิทธิ์ของพระวิหาร ในปี ค.ศ. 538 หมายสำคัญนั้นคือเมื่อ “มนุษย์แห่งบาป”

ถูกสาแดงออกมา นั่งอยู่ในพระวิหารของพระเจ้า (คือคริสตจักรคริสเตียน) แสดงตนว่าเป็นพระเจ้า เมื่อเขาออกกฎหมายวันอาทิตย์ที่สภาแห่งออร์เลอ็องในปีนั้น การบังคับถือวันอาทิตย์คือสิ่งที่สันตะสำนักใช้ระบุว่าเป็นหลักฐานแห่งอำนาจของตนเหนือโลกคริสเตียน เพราะพวกเขาโต้แย้ง (อย่างถูกต้อง)

ว่าไม่มีข้อสนับสนุนสำหรับการนมัสการในวันอาทิตย์ในพระวาระของพระเจ้า และข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาเป็นผู้สถาปนารวันอาทิตย์ให้เป็นวันนมัสการในศาสนาคริสต์ ก็เป็นข้อพิสูจน์ว่าอำนาจแห่งธรรมเนียมและจารีตนอกศาสนาของพวกเขาอยู่เหนือพระคัมภีร์

ในปี ค.ศ. 538 คริสเตียนทั้งหลายต้องแยกตนออกจากคริสตจักรโรมัน มิใช่เพียงเพราะคริสตจักรนั้นมิได้เป็นคริสตจักรคริสเตียนที่แท้จริงเท่านั้น แต่ยังเพราะเครื่องหมายแห่งอำนาจของสันตะปาปาได้ถูกตั้งไว้ในเขตศักดิ์สิทธิ์ของคริสตจักรของพระเจ้าแล้วด้วย ซิสเตอร์ไวท์ได้ระบุถึงกระบวนการแห่งการแยกออกในประวัติศาสตร์นั้น ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของช่วงเวลาทีคริสตจักรของพระเจ้าหลบหนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปี

“แต่ไม่มีการรวมกันระหว่างเจ้าแห่งความสว่างกับเจ้าแห่งความมืด และย่อมไม่มีการรวมกันระหว่างบรรดาผู้ติดตามของทั้งสองฝ่าย เมื่อคริสเตียนยินยอมรวมตนกับผู้ที่เปลี่ยนมาจากลัทธินอกศาสนาเพียงครั้งเดียว พวกเขาก็ได้ก้าวเข้าสู่เส้นทางที่นำพาให้ห่างไกลจากความจริงมากขึ้นทุกที ซาตานยินดีปรีดาอย่างยิ่งที่มันได้สำเร็จในการล่อลวงบรรดาผู้ติดตามพระคริสต์เป็นจำนวนมากถึงเพียงนั้น แล้วมันก็ใช้อำนาจของตนเหนือคนเหล่านั้นอย่างเต็มที่ยิ่งขึ้น และดลใจให้พวกเขาชมเชยผู้ที่ยังคงสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า ไม่มีผู้ใดเข้าใจดีเท่ากับผู้ที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นผู้พิทักษ์ความเชื่อคริสเตียนแท้ว่าจะต่อต้านความเชื่อคริสเตียนแท้อย่างไร; และคริสเตียนผู้ละทิ้งความเชื่อเหล่านั้น เมื่อรวมตัวกับสหายกึ่งนอกศาสนาของตนแล้ว ก็ได้มุ่งทำสงครามต่อองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดแห่งหลักคำสอนของพระคริสต์”

“จำเป็นต้องมีการต่อสู้อย่างถึงที่สุดสำหรับบรรดาผู้ที่เชื่อสัตย์ซื่อ เพื่อจะยับยั้งมันคงต่อต้านการล่อลวงและสิ่งพึงรังเกียจทั้งหลายซึ่งถูกอำพรางไว้ในอาภรณ์แห่งสมณศักดิ์และถูกนำเข้ามาในคริสตจักร พระคัมภีร์มิได้รับการยอมรับให้เป็นมาตรฐานแห่งความเชื่อ หลักคำสอนเรื่องเสรีภาพทางศาสนาถูกเรียกว่าเป็นนอกรีต และผู้ที่ยึดถือหลักคำสอนนั้นก็ถูกเกลียดชังและขับไล่.”

“ภายหลังความขัดแย้งอันยืดยาวและรุนแรง บรรดาผู้สัตย์ซื่อจำนวนน้อยได้ตัดสินใจยุติความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันทั้งสิ้นกับคริสตจักรที่เสื่อมทราม หากนางยังคงปฏิเสธที่จะปลดปล่อยตนเองให้พ้นจากความเท็จและการกราบไหว้รูปเคารพ พวกเขาเห็นว่าการแยกออกนั้นเป็นความจำเป็นอย่างยิ่ง หากพวกเขาจะเชื่อฟังพระวาระของพระเจ้า พวกเขาไม่อาจยอมทนต่อความหลงผิดซึ่งเป็นอันตรายถึงชีวิตต่อจิตวิญญาณของตนเอง และซึ่งจะเป็นแบบอย่างที่ทำให้ความเชื่อของบุตรหลานและลูกหลานในภายหน้าตกอยู่ในภัยอันตรายเพื่อธำรงไว้ซึ่งสันติสุขและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน พวกเขาพร้อมจะยอมผ่อนปรนในทุกสิ่งที่สอดคล้องกับความเชื่อสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า แต่พวกเขารู้สึกว่าแม้แต่สันติสุขก็เป็นสิ่งที่ต้องซื้อเข้ามาในราคาสูงเกินไป หากต้องแลกด้วยการสละหลักการ หากความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันจะธำรงไว้ได้ก็โดยการประนีประนอมกับความจริงและความชอบธรรมเท่านั้น ก็จึงให้มีความแตกต่างกัน และแม้แต่สงครามเกิด” The Great Controversy, 45.

เราจะดำเนินความคิดเหล่านี้ต่อไปในบทความถัดไป

“นิรันดรภาพทอดยาวอยู่เบื้องหน้าเรา ม่านกำลังจะถูกเปิดออก
เราผู้ดำรงอยู่ในตำแหน่งอันเคร่งขรึมและเปี่ยมด้วยความรับผิดชอบนี้ กำลังกระทำสิ่งใด
กำลังคิดถึงสิ่งใดอยู่เล่า จึงยึดติดอยู่กับความรักตนเองที่ไร้หาความสบาย
ขณะที่ดวงวิญญาณทั้งหลายกำลังพินาศอยู่รอบตัวเรา? ใจของเราได้ด้านซาไปอย่างสิ้นเชิงแล้วหรือ?
เราไม่อาจรู้สึกหรือเข้าใจหรือว่า เรามีงานที่จะต้องกระทำเพื่อความรอดของผู้อื่น? ฟิน้องทั้งหลาย
ท่านอยู่ในจำพวกที่มีตาแต่ไม่เห็น และมีหูแต่ไม่ได้ยินหรือ?
ที่พระเจ้าประทานความรู้เรื่องพระประสงค์ของพระองค์แก่ท่านนั้น เป็นการประทานโดยเปล่าประโยชน์หรือ?
ที่พระองค์ได้ทรงส่งคำเตือนแล้วคำเตือนเล่ามาถึงท่านนั้น เป็นการส่งมาโดยเปล่าประโยชน์หรือ?
ท่านเชื่อถ้อยแถลงแห่งสัจธรรมอันเป็นนิรันดร์เกี่ยวกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นบนแผ่นดินโลกหรือไม่
ท่านเชื่อหรือไม่ว่าการพิพากษาของพระเจ้ากำลังแขวนอยู่เหนือประชาชน
และกระนั้นท่านยังคงนั่งอยู่อย่างสบาย เกียจคร้าน ประมาท และรักความเพลิดเพลินได้อีกหรือ?”

“บัดนี้มิใช่เวลาแล้วที่ประชากรของพระเจ้าจะผูกใจรักของตนไว้ หรือสะสมทรัพย์สมบัติของตนไว้ในโลก
เวลาอีกไม่นานนักจะมาถึง เมื่อเราเองเช่นเดียวกับพวกสาวกยุคแรก
จะถูกบีบบังคับให้แสวงหาที่ลี้ภัยในสถานที่กันดารและเปลี่ยวเปล่า
ดังที่การล้อมกรุงเยรูซาเล็มโดยกองทัพโรมันเป็นสัญญาณให้คริสเตียนชาวยิวเดียวหลบหนี ฉันทัด การที่ประ
ทศของเราใช้อ่านาจออกกฤษฎีกาบังคับถือวันสะบาโตของสันตะปาปาก็จะเป็นคำเตือนแก่เราฉันทัน
เมื่อนั้นจะถึงเวลาที่จะต้องออกจากเมืองใหญ่
เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการออกจากเมืองเล็กไปสู่อันสงบสงัดในสถานที่เปลี่ยวท่ามกลางขุนเขา
และบัดนี้ แทนที่จะมุ่งแสวงหาที่อยู่อาศัยราคาแพงในที่นี้ เราควรกำลังเตรียมตัวย้ายไปสู่อันเมืองที่ดีกว่า
คือเมืองสวรรค์ แทนที่จะใช้จ่ายทรัพย์ของเราเพื่อสนองความพอใจแห่งตน เราควรศึกษาเพื่อรู้จักประหยัด
ความสามารถทุกประการที่พระเจ้าทรงมอบให้ ยืมควรถูกใช้เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระองค์ในการประกาศ
คำเตือนแก่โลก พระเจ้าทรงมีพระราชกิจให้บรรดาผู้ร่วมงานของพระองค์กระทำในเมืองต่าง ๆ
พันธกิจของเราจะต้องได้รับการคำนวณ; จะต้องเปิดพันธกิจใหม่ขึ้นอีก
การดำเนินงานนี้ให้ก้าวหน้าต่อไปอย่างสำเร็จจะต้องใช้ค่าใช้จ่ายไม่น้อย จำเป็นต้องมีอาคารนมัสการ
เพื่อจะได้เชิญประชาชนมาให้ฟังความจริงสำหรับยุคนี้ ด้วยจุดประสงค์นี้เอง
พระเจ้าจึงได้ทรงมอบทุนทรัพย์ไว้ในความดูแลของผู้จัดการทรัพย์ของพระองค์
อย่าให้ทรัพย์สินของท่านถูกผูกมัดไว้ในกิจการฝ่ายโลกจนงานนี้ต้องถูกขัดขวาง
จงนำทรัพย์ของท่านมาไว้ในที่ซึ่งท่านจะสามารถใช้ได้เพื่อประโยชน์แห่งพระราชกิจของพระเจ้า
จงส่งสมบัติของท่านล่วงหน้าไปยังสวรรค์” Testimonies, volume 5, 464.